

Laura Branigan: WOENSDAG? DAN MOET DIT NEDERLAND ZIJN!

Zojuist is bij WEA de nieuwe LP van Laura Branigan verschenen: „Hold Me“; haar vierde. De drie vorige zijn allemaal goud. In ons land scoorde Laura één grote hit „Selfcontrol“. Een toevalstreffer leek het, terwijl de kastanjebruine nachtegaal in haar eigen land met enige regelmaat in de top tien staat. Ze is niet boos over ons gebrek aan belangstelling voor haar toch fraaie brokjes studiovlucht. Die nota bene veelal van Europese snit zijn.

Op een fraaie nazomerdag in september van dit jaar bezocht Laura ons land nog eens. Het weer wekte bij haar de indruk dat we hier een stralende zomer achter de rug hadden. Het was niet eenvoudig de chanteuse van het tegendeel te overtuigen. Al waren de bleke smoeltjes een punt in ons voordeel. Voor Laura is „home“ het zonnige Californië. Maar Amsterdam vindt ze leuker dan Los Angeles, waar alles tenslotte om de business draait. Ze houdt meer van San Francisco, dat volgens haar een Europese „feel“ heeft en wel te vergelijken is met dat ontspannen Mookum, waar nooit iemand in de stress lijkt te schieten. Kortom: de dame heeft een zwak voor Europa, al levert de oude wereld haar slechts indirect roem en contanten op. Verspreid over de diverse LP's staan de nodige Duitse en Italiaanse composities. George Baker heeft ze misschien nog niet ontdekt.

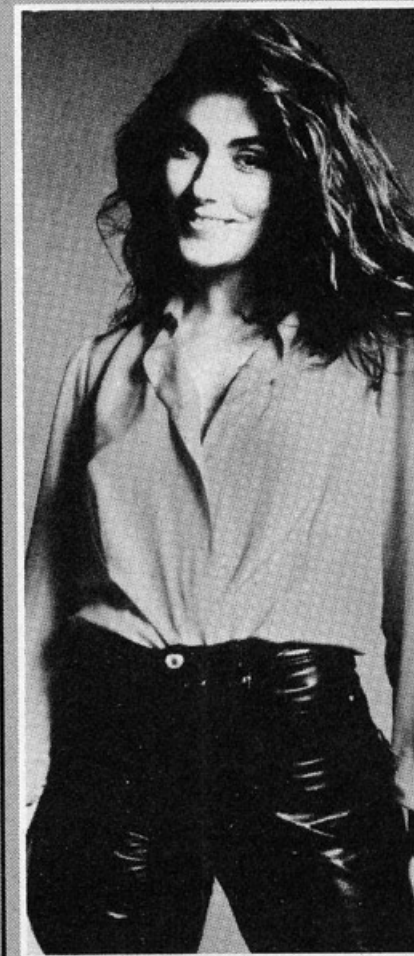
„Der Kommissar“

Europa „doen“ is voor Laura gewoon werken. Hotelkamers, vliegtuigen, TV-camera's, vraaggesprekken en een enkele officiële receptie. Vandaag woensdag? Dan moet dit Nederland zijn... Laura: „Nee, voor zover mij bekend is, heb ik geen Duits of Italiaans bloed in de aderen. Wel Frans en Iers. Ik heb gewoon een zwak voor de emotie die de gemiddelde Italiaanse zanger in zijn werk legt. En de meeste composities zijn daarop afgestemd. Tranen met tuiten over een verloren gegane liefde. Prachtig toch? Bij mijn vertolking worden de zakdoeken niet zo snel tevoorschijn getoverd als bij het origineel, maar het zijn mooie songs en ik scoor er goed mee in Amerika.“ „Ti Amo“, een tranentrekker van Umberto Tozzi, die zich overigens niet wil rekenen tot de huidige lichte Napolitaanse jankers. Ook „Gloria“ en „Solitaire“, twee van oorsprong Italiaanse hits, waren goed voor een hoge note-

ring in de States. En „Deep In The Dark“ kenden wij hier in Europa als „Der Kommissar“ van de Oostenrijker Falco én van After the Fire uit Engeland.

Traditie

Op „Hold Me“ zet Laura die traditie voort met „Forever Young“, al bekend in de uitvoering van het Duitse clubje „Alpha-ville“. Een vleugje emotie en een ferme scheut disco, dus: afgestemd op de smaak van het grote publiek? Of durft ze buiten gebaande paden, platgeslagen met snare-drums en voorspelbare gitaarloopjes te treden? Laura (tikje geërgerd): „Ik neem geen enkele song op waar ik niet achter sta. De business verklaarde mij destijds al voor lichtelijk geschift, toen ik die Europese hits op mijn repertoire zette. Gestoken in een Amerikaans jasje, weliswaar — maar toch... ik houd van mooie, gedragen ballades, maar daarmee kan ik niet een hele LP vullen. Dat is niet reëel. Bovendien sta ik zelf ook graag een nummertje te swin-

gen op het podium. Nee, ik zou mijn up-tempo-nummers, in tegenstelling tot sommige critici, geen derderangs disco willen noemen. Helemaal niet!“ Op haar enige grote hit in Nederland, „Selfcontrol“, zingt Laura dat ze een mens van de nach is. En dat er bij haar na zonsopgang van enige zelfbeheersing geen sprake meer is. Een knappe zelf-analyse? Laura ontkent dit. En dat verbaast ons nauwelijks. Welke aantrekkelijke jongedame geeft tenslotte publiekelijk toe, dat ze 's nachts als een beest leeft? Laura: „Het is vaak moeilijk mensen ervan te overtuigen, dat zangers, net als cineasten, een illusie-wereld creëren. Mijn carrière eist al mijn tijd op. En mijn krachten. Mijn leven is vergelijkbaar met dat van een topsporter. Alles draait om conditie en concentratie. Ik weet dat er collega's zijn, die op pepillen en cocaïne leven. Ze doen maar. Ik bedank ervoor. Natuurlijk ga ik van tijd tot tijd stappen. En dan kan ik best uit mijn bol gaan met wat vrienden. Maar hoe lang houd je dat nu vol?“ Een werkbezoek aan Europa lijkt alleen op papier leuk. Van stappen in de grote steden komt nauwelijks iets. Vermoeidheid en een strak schema winnen het van eventueel gebrek aan zelfdiscipline. Londen is er voor de leuke boetieks, Parijs voor de parfums, Duitsland omdat het een interessante markt is. En Amsterdam omdat de stad bij veel Amerikanen nog steeds de naam heeft, dat je er in iedere supermarkt gewoon je portie „dope“ kunt halen. Laura: „Wanneer ik in iedere stad drie uur heb om te winkelen, ben ik al gelukkig.“

Acteren

Als alles naar wens verloopt zal Laura binnenkort embarkeren op een carrière als filmactrice. In het kielzog van Madonna en wellicht Cyndi Lauper. Waarom in hemelsnaam? Laura: „Omdat het leuk is om te doen. Acteren is een nieuwe uitdaging. Als klein meisje was het mijn heimelijke droom om filmster te worden. Het zingen kwam pas later.“ Is ze bereid om naactscènes te doen, wanneer ze functioneel zijn, zoals dat heet. Laura: „Nee, beslist niet. En er zijn van mij ook geen naaktfoto's in roulatie, zoals van Madonna. Ik wil in een aardige komedie spelen. Of desnoods een sloerie uit de goot. Maar het moet om het spel gaan en niet om mijn lijf. Dat privilege is voorbehouden aan mijn vriend. En nee, daar vertel ik niets over.“ Desondanks bleef het de rest van de dag zonnig.

Tekst: Lodewijk Rijff
Fotografie: Sunshine

Radio 3
Vrijdag 18 oktober